

Editor Visky Ferenc jr

PRIZONIERII SPERANȚEI

Mărturii ale celor închiși pentru credință

Copyright © 2002 Visky Ferenc jr

Ediția originală a cărții a fost publicată cu titlul *Bilincseket és börtönt is*.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu, cu excepția celor precizate.

Prizonierii speranței

Visky Ferenc jr - editor

Copyright © 2019 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Prizonierii speranței / ed.: Ferenc Visky jr - Oradea :

Casa Cărții, 2019

ISBN 978-606-732-135-7

I. Visky, Ferenc jr (ed.)

821.135.1

Traducerea: Claudia Birea, Visky Ferenc jr

Culegere text: Francisc Rudolf

Corectori: Marian Gheorghe, Sofia Gheorghe, Laura Duminecel,

Dorina Mih

Revizuire text: Daniel Fărcaș

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259-472 640

Cuprins

Cuvânt-înainte.....	7
Bakó Pál	9
Balogh Béla.....	13
Traian Ban.....	17
Teodor Băbuț	25
Boda Sámuel.....	37
Deme Mária	41
Décsi Zoltán.....	45
Fekete János	65
Ioan Ginga	69
Dumitru Harap	73
Mihai Iovin.....	79
Jakab Sándor	95
Karczagi Sándor.....	101
Kiss Sándor.....	117
Kisváradi Magdolna	123
Lőrincz Jánose	149
Gheorghe Mladin	193
Vasile Moisescu	207
Nicolae Moldoveanu.....	213
Simion Moț.....	231
Nagy Jenő.....	249
Papp Antal	257
Patócs Erzsébet.....	267
Porcsalmi József.....	271
Püsök Miklós sr.....	273
Püsök Miklós jr	275
Szilágyi Sándor	279
Szőke László.....	291
Nicolae Todor.....	305
Visky Ferenc sr.....	315
Visky Julianna Irén	349
Richard Wurmbrand.....	355
Epilog	375

Cuvânt-înainte

Imediat după sângeroasa schimbare de regim din România, în primăvara anului 1990, sute de reporteri mass-media s-au năpustit asupra noastră cu dorința aprigă de a fi martorii schimbărilor din țară, dar și pentru a culege știri senzaționale despre ororile unui sistem comunisto-ateist falimentar.

Un asemenea grup de reporteri a cerut să organizăm o întâlnire cu preoți și cu persoane din alte sfere de activitate care au suferit în anii dictaturii în „închisoare și chiar în lanțuri”.

Întâlnirea, la care am fost și eu prezent, a fost organizată la Salonta.

S-au instalat camerele de filmat, s-au aprins luminile și, în atmosfera încărcată de emoții, s-a lansat întrebarea:

— Spuneți-ne despre experiențele trăite de dumneavoastră, despre metodele inumane de tratament ale securității statului și despre ororile din închisorile comuniste.

După o lungă tăcere, răspunsurile au început să curgă. Fără urmă de patos, pic de ură și resentimente, fiecare participant, fără să se fi înțeles dinainte cu ceilalți, a început să vorbească despre cât de mare este Dumnezeu, cât de credincios este El și cât de necuprinsă este îndurarea Lui.

Dumnezeu a fost mai mare decât toți acuzatorii și martorii falși la un loc. Dragostea Lui a împlânzit ura gardienilor, a încălzit celule înghețate, dar și inimi de securiști și a vindecat răni. Decizia Lui a anulat sentințe date de judecători...

În iureșul acestor mărturii, am observat că reporterii au început să se foiască și la un moment dat unul dintre ei a zis „STOP CAMERA”, apoi le-a explicat din nou invitaților la interviu între-barea, dar și ce răspuns ar vrea să primească de la ei.

Spre totala dezamăgire a reporterilor, acești oameni nu au vrut să știe decât de dragostea lui Dumnezeu manifestată prin Fiul Său, Isus Cristos pe crucea de la Golgota. Nu ordinea socială, nu suferința, nu lipsurile, nu despărțirea de cei dragi erau importante, ci Cel ce însemna mai mult decât toate acestea. Nu au spus că nu au

suferit, dar Dumnezeu a fost mai presus decât suferința. Niciunul nu a afirmat că n-au trăit orori de nedescris, dar Dumnezeu a fost cu ei acolo. Au trăit din plin „facerea de bine a unui regim comunist”, însă binefacerile Lui au fost mai presus de orice înțelegere.

Săracii reporteri au plecat dezamăgiți, discutând despre cât de folositor este materialul și cât se poate utiliza din înregistrări, neînțelegând că de fapt au trecut pe lângă minuni ale lui Dumnezeu manifestate în viețile unor oameni minunați, care, prin atitudinea și statornicia credinței lor, au declanșat schimbarea în țara noastră.

În dubla lor calitate, de prizonieri de conștiință și de credință, persoanele prezente în această carte depun o strălucită mărturie cu privire la modul în care au supraviețuit regimului de exterminare din închisorile comuniste, încercărilor de nedescris prin care socialismul ateist a vrut să șteargă din inimile lor, dar și din întreaga societate, tot ce era legat de Dumnezeu și de credința în El.

Nu numai că au supraviețuit torturilor, bestialităților, dar datorită statorniciei credinței lor, Vestul a aflat de ei și astfel s-a pornit schimbarea. Eliberarea lor a fost răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile înălțate de ei.

Tema acestei cărți este istoria trecerii lor prin focul curățător al încercării. Compilate pe paginile ei găsim povestiri simple, dar dramatice, care par să se repete. Intenționat am lăsat nealterat stilul fiecărui povestitor, făcând astfel să pătrundă prin paginile cărții personalitatea fiecăruia în parte.

Desigur mult mai mulți puteau fi prezenți în această carte; și chiar dacă nu toți sunt amintiți aici, lista completă este în mâna Celui Atotputernic.

Intenția cu care am adunat laolaltă aceste scrieri inedite are o triplă semnificație. În primul rând, am vrut să rămână scrise pentru istorie și, în special, pentru istoria Bisericii. În al doilea rând, am dorit să fie o mărturie de credință, care să dăinuie prin puterea exemplului. Și nu în ultimul rând, am dorit să aduc un sincer omagiu martirilor, care prin viața lor au arătat cu consecvență și credință spre Dumnezeul atotputernic.

Îi las în continuare să vorbească ei, prizonierii speranței...

Nume: Bakó Pál
Data nașterii: 25 noiembrie 1925
Locul nașterii: Târgu Mureș
Cetățenia: română
Naționalitatea: maghiară
Confesiunea: reformată
Starea civilă: căsătorit
Copii: 4
Ocupația: croitor
Sentința: 15 ani de închisoare
Decedat: 17 mai 1983

Evocările lui Lőrincz János:

În prima jumătate a anilor '50 l-am considerat una dintre personalitățile de seamă ale eparhiei din Ardeal (pe vremea aceea eparhia Clujului) a Bisericii Reformate din România. Era inculpatul principal al grupului considerat elita bisericii, al așa-zișilor betaniști din Târgu Mureș care fuseseră întemnițați. Din acest grup făceau parte Nagy Jenő – predicator laic, Szőke László, Lőrincz János și Fekete János – preoți reformați.

Bakó Pál s-a născut în luna mai 1925, la Târgu Mureș, fiind al șaselea dintre cei șapte copii ai lui Bakó Mózes și Szilágyi Anna. Tatăl lui se mutase din satul Gălățeni la oraș, unde devenise conductor CFR. Era membru activ al bisericii, implicat și în activitățile Societății pentru Cristos și Biserica Sa (CE). Bătrânul Bakó era de părere că toți cei șapte copii ai săi trebuie să frecventeze în mod regulat școala duminicală. Fiul său Pál a absolvit cele patru clase de școală medie la Colegiul Bolyai. Kupán Ferenc, cunoscut lucrător cu tinerii din Biserica Reformată din Târgu Mureș, l-a luat pe lângă el ca ucenic la librărie. La sfârșitul războiului, tânărul Bakó fusese trimis pe front ca recrut. A ajuns în prizonieratul sovietic, de unde s-a întors după doi ani și jumătate. După război, a învățat meseria de

croitor, lucrând apoi ca angajat la cooperativă. În vara anului 1953 s-a însurat cu Visky Irma, care provenea dintr-o familie de moșieri. Nunta celor doi tineri a fost o adevărată nuntă de credincioși, la care au participat mulți foști membri ai CE și oameni însetați după o viață spirituală. În curtea casei noastre de la marginea orașului, sub cerul liber, s-au cântat cu însuflețire și cu entuziasm imnuri de preamărire a lui Dumnezeu. Astfel, atât Bakó Pál, cât și unii dintre cei prezenți, au atras asupra lor atenția Securității.

În urma îmbunătățirii climatului politic care s-a simțit în 1954, Bakó Pál s-a dedicat cu mult zel cauzei Uniunii Betania, care fusese supusă la o întrerupere forțată a activității ei. Participase la mai multe nunți, botezuri, sfințiri de clopot și onomastici – care serveau ca pretext pentru întâlnirea unor credincioși din toată țara – nu numai ca fotograf, ci și în calitate de organizator principal. În cadrul orelor de studiu biblic, organizate cu ocazia acestor reuniuni, și-a exprimat foarte sincer și deschis părerea despre persoanele în viața cărora constatase unele deficiențe în ceea ce privește „echilibrul evanghelic”: regreta faptul că unii preoți citesc zeci de romane, dar nu cunosc *Învățătura religiei creștine* a lui Calvin. În același timp, și el făcea parte din grupul celor care nu bănuiseră că, în urma Revoluției Maghiare din 1956, restricțiile se vor extinde în toate țările comuniste, dar mai ales în România, asupra vieții bisericești și religioase.

Vorbind de activitatea lui Bakó Pál, nu trebuie să uităm lucrarea de propovăduire a Cuvântului, atât în orașul natal, cât și în împrejurimi. Gyula, fratele său mai mare, ne-a spus că a fost chemat în multe locuri în acest scop.

Cu un asemenea trecut bogat, Bakó Pál a fost unul dintre primii trei arestați în zorii zilei de 10 aprilie 1958, alături de Nagy Jenő și Lőrincz János. Presupunem că după arestare a avut parte de un tratament foarte dur; fratele lui afirma că atunci a primit acea lovitură de picior în pânțele care a dus la îmbolnăvirea lui ulterioară de cancer osos și glandular și la moartea lui prematură. Cele patru luni pe care le-a petrecut în închisorile Securității au fost greu de suportat, la fel ca și cruntele interogatorii însoțite de bătăi la care fusese supus. Starea sănătății lui s-a înrăutățit atât de mult, încât a trebuit să i se acorde un tratament neurologic. Interogatoriile au fost conduse de arogantul și necruțătorul maior Bihari Imre, care a

amintit în mod repetat numele lui Bakó în fața celui alt prizonier pe care-l interoga, și anume Lőrincz János. Oamenii Securității i-au purtat pică lui Bakó, deoarece toate încercările de după nunta lui de a-l convinge să devină informatorul lor au fost zadarnice. Chiar dacă Bakó le-a promis sub presiunile exercitate asupra lui că va colabora cu ei, el nu a îndeplinit așteptările Securității.

La procesul de la Tribunalul Militar, care a avut loc în data de 5 august, ceilalți inculpați nu au putut să-i asculte mărturisirea (el fiind audiat primul), însă membrilor familiei și cunoștințelor lui li s-a permis să fie de față. A vorbit atât de impresionant despre viața și activitatea sa de binefacere, încât membrii completului de judecată au fost mișcați până la lacrimi. Bakó a fost vizibil întristat de absența soției sale, care se pregătea să dea naștere celui de-al treilea copil al lor. Astfel, dintre cei cinci condamnați, Bakó fusese singurul care nu a avut prilejul să-și ia rămas bun de la soția sa în cadrul întrevederii de cinci minute pe care căpitanul Macskási Pál, judecător militar, le-a aprobat-o membrilor grupului din Târgu Mureș, fără ca celelalte două grupuri betaniste, condamnate în alte două orașe ale țării să beneficieze de ea. Târgu Mureș era pe atunci sediul Teritoriului Autonom Maghiar și trebuie precizat că, în acest oraș, până și comportamentul Securității era mai omenos decât în celelalte județe ale țării.

Bakó Pál, împreună cu Nagy Jenő și Szőke László, care erau capi de listă, a fost condamnat la zece ani închisoare corecțională, sentință care a fost transformată de către Curtea Supremă (februarie 1959) la 15 ani de muncă silnică.

După pronunțarea sentinței, am avut prilejul să ne întâlnim și să stăm de vorbă, iar la cererea lui Fekete János, comandantul închisorii ne-a aprobat să petrecem o zi întreagă în aceeași celulă, împreună cu alți condamnați. Bakó Pál a fost cel mai bine dispus și cel mai volubil dintre noi. A vorbit aproape tot timpul. Ne-a ținut un discurs despre posibilitatea unei amnistii în viitorul apropiat – în această privință a fost foarte optimist – și despre cele mai noi descoperiri ale științei. Am fost convinși că vom rămâne împreună, în aceeași celulă. Spre marea noastră dezamăgire, în curând ne-au despărțit.

Ne-am revăzut doar în 20 septembrie, când am fost conduși într-o celulă mare, împreună cu aproximativ 60 de deținuți, pentru

a fi transportați ulterior în închisoarea de la Gherla. Drumul a durat în jur de 17 ore. Ajunși la destinație, ne-am dat seama că nu sunt condiții pentru a putea discuta în liniște. Odată Bakó Pál ni s-a părut deosebit de nervos. Am fost cazați provizoriu în baia comună a închisorii, formată din mai multe încăperi unde, firește, nu existau paturi. De aici am fost mutați cu toții pe o perioadă de aproximativ trei săptămâni în două celule mici de carantină. Bakó Pál a ajuns în aceeași celulă cu Fekete János și Szőke László. Nu l-am mai întâlnit niciodată de atunci.

Despre anii lui petrecuți în celulă și în tabăra de muncă silnică ar putea oferi informații doar acei tovarăși de detenție care au fost împreună cu el și mai sunt încă în viață, cum ar fi Fülöp Dénes, preot la Biserica Cetății.

Bakó Pál a fost eliberat din închisoare abia în vara anului 1964 când, în urma unei amnistii generale, au fost eliberați toți deținuții politici. Starea lui sufletească nu s-a îmbunătățit nici după eliberare. Securitatea a exercitat în continuare presiuni asupra lui, astfel că a fost nevoit să-și întrerupă relațiile cu frații în credință. A eșuat și în viața de familie. A divorțat, lăsând-o pe soția lui singură cu cei trei copii ai lor, pentru a se recăsători. S-a însurat cu o fată tânără, de religie romano-catolică. Din această căsătorie a avut o fiică. După spusele sale, nu și-a abandonat nicicând convingerile, citind în fiecare zi Biblia. Se presupune că s-a pocăit încă înainte de a se îmbolnăvi. Pe patul de moarte, Cina Domnului i-a fost dată de către preotul Mester István, de la Biserica Cetății.

Pe Nagy Jenő – care a murit după Crăciunul lui 1974 – l-a vizitat în perioada în care acesta era încă într-o stare sufletească destul de bună și nu-l întorsese încă spatele lui Isus Cristos. Această întâlnire a fost dramatică și a exercitat o influență semnificativă asupra lui Pál. Probabil că atunci l-a căutat și pe Visky Ferenc. Acest lucru nu este neglijabil, dacă avem în vedere faptul că, în vremea aceea, contactul sau întâlnirea cu cei care-L urmau pe Cristos era un lucru deosebit de riscant, foștii deținuți fiind supravegheați în permanență de către Securitate.

Suntem convinși că și Bakó Pál este unul dintre acele oi ale lui Cristos pe care nimeni nu le-a putut smulge din mână Bunului Păstor.

Nume: Balogh Béla
Data nașterii: 11 februarie 1926
Locul nașterii: Zalău
Cetățenia: română
Naționalitatea: maghiară
Confesiunea: reformată
Starea civilă: căsătorit
Copii: 4
Ocupația: merceolog
Sentință: 9 ani de închisoare
Decedat: 8 iunie 2009

În data de 17 iunie 1958, la miezul nopții, cineva bătu la ușa noastră. Era un locotenent, pe nume Sălăjean, care se dădu drept milițian. Pe vremea aceea aveam trei copii, soția mea fiind în ultimele zile de sarcină cu cel de-al patrulea. Din cauza percheziției, soția a avut un șoc care a dus la întârzierea nașterii. Ea a dat naștere fiului nostru Barnabás la două luni după termen. Eu lucram ca merceolog și vânzător într-un magazin de articole pentru copii. La câteva luni după arestare, munca mea a fost preluată de către soție și magazinul aproape că a funcționat mai bine decât pe vremea când mă ocupam eu de el. În timpul percheziției, mi-au fost confiscate fotografiile, scrisorile și Biblia personală, deși era clar că, pe baza lor, nu mă puteau acuza de nimic.

Am fost interogat la Cluj. Când mi s-au luat amprente, am putut citi – pe furiș – raportul ofițerului de securitate din Zalău. Am fost declarat dușman al poporului. Mi s-au pus întrebări referitoare la activitatea mea, la cunoștințe, parteneri de corespondență, prieteni, frați în credință. Am răspuns sincer și deschis – noi umblăm în lumină și nu avem nimic de ascuns. Am fost amenințat – mi s-au descris diferite metode de tortură. Am încercat să-l conving pe ofițerul care conducea interogatoriul de inutilitatea acestora. Când am protestat împotriva neadevărurilor care au

fost incluse în declarațiile mele, ofițerul a dat ascultare plângerii mele și nu a mai trecut nicio minciună în procesul-verbal. Făcând abstracție de amenințările mai sus menționate și de o lovitură de picior în fese, nu am avut parte de brutalități. Un singur lucru mă mai îngrozea: plimbarea zilnică. Pe pereții celulei noastre am descoperit urme de gloanțe, cam la înălțimea capului. Era clar că unii fuseseră împușcați în ceafă aici. Am respins toate acuzațiile politice, precum și orice legătură cu evenimentele din Ungaria, din 1956. Ca și în cazul arestării, rechizitoriul a început și de această dată cu o minciună: „Organele de securitate ale statului au descoperit o organizație secretă antistatală.” Bine că nu m-au declarat terorist! Am fost condamnat la nouă ani închisoare de corecție și mi-a fost interzisă timp de cinci ani exercitarea unor drepturi comune. Nu am acceptat sentința și am înaintat recurs. Scopul lor a fost să lichideze o dată pentru totdeauna – cu ajutorul Bisericii – religia și viața de credință. Pe toată perioada procesului, am fost stăpânit de o stare de spirit de-a dreptul demonică. Pe plan spiritual, trăiam versetul 46 din Matei 27: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Am retrăit fără pic de răzvrătire suferința Domnului nostru, fiind ferm convins că această suferință nu poate lipsi din cadrul providenței divine. Soția mea a fost prezentă la proces, însă eu am încurajat-o, spunându-i: „BUÉK” (*Bízd Újra Életedet Krisztusra* – n.ed.), adică „Încredințează-ți viața din nou în mâna lui Cristos!”

În închisoarea de la Gherla, am fost repartizat în celula nr. 54, pe care am împărțit-o cu Boda Sámuel (din grupul de la Zalău) și cu cincizeci de martori ai lui Iehova. Duhul lui Dumnezeu m-a pus într-o permanentă stare de rugăciune în această celulă. Am considerat că perioada pe care am petrecut-o în temniță este una a străngerii unor comori nepieritoare.

Mâncarea a fost relativ comestibilă, e drept, uneori avea aspect de lături. Unul dintre paznici avea obiceiul să ne culce pe dușumea pe toată durata schimbului său. Același paznic smulgea uneori cu deosebită satisfacție puful fin de sub nările deținuților, susținând că le rupe doar mustățile. (Dumnezeu nu-i va rămâne dator nici lui.)

S-a dovedit a fi util să stăm cu martorii în aceeași celulă din punctul de vedere al sănătății și perseverării în credință. După scurt timp, mi-am putut da seama de incorectitudinea învățăturilor lor și de calitatea lor de falși profeți.

Am urmat îndeplinirea aproape palpabilă a promisiunilor lui Dumnezeu în viața mea. Pot să afirm fără a exagera că am experimentat chiar mai multe lucruri minunate decât îmi promisese Dumnezeu. Aleluia! Sângeram abundent, și totuși am supraviețuit. Iată harul! În timpul construirii digului, am găsit un ciorchine de strugure aruncat cu două boabe pe el. În mod excepțional îmi aduc aminte de numele deținutului de lângă mine – Colgiac Florea –, cu care am împărțit această delicatesă. Am început să învăț cu bucurie limba franceză și orice altceva, cum ar fi matematica și fizica. Cunoștințele pe care le-am însușit în temniță s-au dovedit utile când, după eliberare, m-am înscris la liceu și mă pregăteam pentru bacalaureat. Nu am avut parte de ispite deosebite. Ca prin minune, am rămas credincios, fapt pentru care Îi rămân recunoscător Domnului.

Am foarte multe amintiri minunate. Duhul Domnului i-a unit pe toți deținuții, indiferent de religie și de naționalitate, într-o părtășie profundă, veritabilă, din care lipseau doar martorii lui Iehova. Aici am avut prilejul să simțim acea promițătoare atmosferă cerească de care apostolii avuseseră parte pentru prima dată la Rusalii. Șansele de a învăța și de a participa la expuneri erau practic nelimitate.

În ceea ce privește nivelul intelectual al deținuților, nu îmi sunt permise generalizările. Faptul că între ei existau și analfabeți este suficient pentru a elimina prezentarea altor explicații. Însă erau și adevărate genii printre deținuți. Aceste somități au fost separate, bucurându-se de un tratament aparte, datorită influenței lor în domeniul politicii interne și externe. Însă uneori comportamentul lor era contrar mentalității și ideologiei lor. De exemplu, la împărțirea mâncării, se împingeau și înconjurau căldarea, în așa fel încât nu se putea ajunge la ea.

Comportamentul ciudat era destul de frecvent în rândul celor care aveau peste 10 ani petrecuți în temniță. Din păcate, erau o mulțime de informatori printre noi. Deși nu știam cu certitudine,

totuși instinctul ne semnala cine erau. Nu am întâlnit nici măcar un singur deținut care să-și fi pierdut speranța. Poate prin acest fapt se explică rata scăzută a mortalității, chiar până și în perioada marilor epidemii. Numărul exilaților era foarte redus, și chiar și ei își reveneau foarte repede. Niciodată nu am avut parte de experiențe neplăcute din pricina naționalității mele.

Am îndeplinit cu multă plăcere toate sarcinile care mi-au fost încredințate: atât pe cele intelectuale, cât și pe cele fizice și spirituale. Aprecierea acestui lucru o las în seama Celui de Sus.

Printre gardieni existau și unii binevoitori. Alții însă ne spuneau permanent „bandiți”.

Am fost eliberat în 1964, prin decretul de amnistiere D.N. 310/1964.

Ofițerul care m-a arestat cu ani în urmă a venit să-mi comunice vestea cea bună, și anume că voi fi eliberat datorită amnistierii. I-am mulțumit și lui din toată inima pentru cei șase ani în care Dumnezeu m-a copleșit nu numai cu învățătură, ci și cu binecuvântări și cu o sumedenie de daruri ale harului Său. Cu câteva luni înainte de arestarea mea, scumpa mea soție s-ar fi angajat să dea naștere până și unui al cincilea copil. Eu i-am oferit însă una dintre mângâierile pesimiste care mă caracterizau: „N-o să se întâmple așa ceva, căci voi fi arestat și închis”. După ce m-am convertit, Dumnezeu m-a obișnuit și mai mult cu potecile înguste. M-am confruntat cu prigoană, dispreț și acuzații neîntemeiate atât din partea lumii, cât și a puterii și a bisericii. „Totuși, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit” (Romani 8:37). Cu zece zile înainte de a mă căsători, am fost dat afară din cooperativă, unde până atunci am lucrat ca merceolog. Peste două săptămâni, am fost chemat de cooperativă ca muncitor, deoarece aveau nevoie de forță de muncă pe perioada campaniei agricole. „Însă nădejdea aceasta nu înșeală” (Romani 5:5).

Un martir cusut în piele de yak (un soi de bovină din Tibet; nota traducătorului) a rostit următoarele cuvinte: „Isuse, dacă aş putea să-mi cer înapoi viața, aş face-o și de o sută de ori, numai pentru ca s-o pot jertfi din nou în slujba Ta”.

Îl preamăresc pe Domnul meu pentru lucrarea harului Său în viața mea!